"రాగవర్ధని"

'విజయ - రాఘవ'

[రజనీకాంతుడు, రాగవర్ధని ఒకరినొకరు ప్రేమించుకొంటూ, పవిత్ర మూర్తులుగా జీవయాత్ర గడుప సాగింది. రజని తండ్రి కఠినుడైనా తల్లి మాత్రం కుమారుని మంచిచెడ్డలను గురించి రెపరెపలాడుతుండేది. రజని మాత్రం మహా పట్టుదలతో తోబుట్టువులను సయితము తనకోసర మని వచ్చినప్పుడు కసిరిపంపేస్తుండేవాడు. చెల్లెలిపిలుపు ననుసరించి రజని వాళ్లింటికి వెళ్లాడు. అన్నయ్యను భువనేశ్వరి తను యిల్లువదలి ఎందుకు బయటయుంటున్నాడో అడుగాలనుకొంది కాని నోరురాలేదు. ప్రక్కయింట్లోనేయున్న స్నేహితురాలు సువర్చల యింటికి ఆ రోజునే రాగవర్ధని వచ్చింది. సువర్చలగారి కుటుంబం, భువనేశ్వరిగారి కుటుంబం చాల సన్నిహితంగా నుంటుండేవారు — యిక చదువండి]

(గతసంచిక తరువాయి)

"మనింటికి చుట్టాలొచ్చారండి" అంది.

"శుభం! చాలా సంతోషం. ఏరీ" అంటూ లోపలికి తొంగిచూస్తూ, వస్తూండగా - రాగవర్ధని కుర్చీలోంచిలేచి, తలవంచుకొని ప్రక్కగా నిలుచుంది.

"ఫరవాలేదు కూర్చోమ్మా" అంటూ క్రాంతీనాథ్ పుస్తకాలు టేబిల్ మీదపెట్టి చొక్కా విప్పుతున్నాడు.

సువర్చల, రాగవర్ధని ప్రక్కగా వెళ్ళి "ఫరవాలేదులే! మావారే" అంటూంటే క్రాంతీనాథ్ తనలో తాను నవ్వుకొంటూ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇంకా గదిలోకెందుకు. తుండుగుడ్డ లిక్కడే వున్నాయి. స్నానానికి లేవండి. మామూలువేళ దాటింది" అంటూ సువర్చల రెండు తువ్వాళ్ళను గదిలో వున్న క్రాంతినాథ్ కి అందించింది.

"నీ స్నానమైందా" అన్నాడు క్రాంతీనాథ్.

"ఆ ... అంటూ వేన్నీళ్లు బయటపెట్టి వచ్చింది.

క్రాంతీ స్నానానికి వెళ్లాడు. సువర్చల, రాగవర్ధని కెదురుగా కూర్చొనివుంది. రాగవర్ధని గోడలకు తగిలించివున్న ఫోటోలు చూస్తూ—

"సువర్చలా! మీ వారి పేరేమిటే" అంది.

సువర్చలకు పెళ్ళికూతురుగా అయిననాటిసిగ్గు ఒక్కసారిగా వచ్చినట్లనిపించింది ఆ మాట వినగానే. కాని, అడిగిన వెంటనే చెబితే బాగుండదనిపించింది.

"నా పెళ్లికి నీకు శుభలేఖ యిచ్చాగా! అందులో చూడలా" అంది సువర్చల.

"చూసానే! కాని గుర్తులేదు" అంది రాగవర్ధని.

"ఒకవేళ మళ్ళీ పెళ్లిచూడు గుర్తొస్తుంది" అంది సువర్చల.

"అబ్బా! పోనీద్దూ! దాచుకోవే చెప్పు పోతే!"

"అది కాదే! వర్ధనీ! చెప్పాలనివుంది కాని, సిగ్గేస్తోందే. ఎలా చెప్పను?"

"ఫరవాలేదులెద్దూ!"

"చెప్పాల్సిందేనా! తప్పదా!"

"ఇందులో తప్పేదేముంది. పేరు చెప్పడానికే యింత సిగ్గయితే యెలాగే!"

"క్రాంతీనాథ్" అంటూ చెవుదగ్గరగా వెళ్ళి నెమ్మదిగా వూదింది.

"యీ కాస్త భాగ్యానికి యింతసేపు వూరించావ్ గదూ!"

"నీ కలాగే వుంటుంది. వర్ధనీ! నీకూ పెళ్ళయితేగాని, యీలాగే యెవరైనా అడిగినప్పుడుగాని తెలియదు."

"సరేగాని! యిందాకట్నుంచి అడగటం మరిచిపోయాను. నీ పెళ్ళెప్పుడే" అంది సువర్చల.

"పెళ్ళి ... నా పెళ్ళి ... అవుతుంది. నిన్ను తప్పకుండా పిలుస్తాగా. మరిచిపోను. స్వయంగా నేనేవచ్చి, శుభలేఖయిచ్చి వెంట తీసికెడతా. సరేనా" అంది రాగవర్ధని.

"ఎప్పుడే" అంది సువర్చల.

"నీతో కొన్ని విషయాలు చెప్పాలనుకొంటూ. మళ్ళా సిగ్గేస్తోంది."

"అదేమిటే! చెప్పు ఫరవాలేదులే."

"అలాగైతే ముందు నీవుకూడా భోంచేసిరా!" అంది రాగవర్ధని.

ఇంతలోకే క్రాంతీనాథ్ స్నానాలగదినుండి వూడిపడి, పట్టుబట్టకట్టుకొని వంటయింట్లోకి వెళ్ళడం సువర్చల చూసింది.

"అయితే వారిని లేవనీ! యిద్దరంకలిసి తర్వాత తిందాం" అంది సువర్చల.

"నా భోజనం అయిందే" - అంది రాగవర్ధని.

"తింటే తిన్నావులే తిన్నంతే తిందుగాని" అంటూ సువర్చల లేచివెళ్ళింది అన్నం వడ్డించడానికి.

కంచంలో అన్నంపెడుతూ - "ఆ అమ్మాయి యెవరో తెలుసుటండీ" అంది సువర్చల.

"ఎక్కడో చూసినట్లుగుర్తు. కాని జ్ఞాపకం రావడంలేదు" అన్నాడు క్రాంతీనాథ్.

"మన పెళ్ళిలో సత్యనారాయణ వ్రతం రోజున మంగళ హారతి పాడలా! ఆ అమ్మాయి" అంది.

"అవును. గుర్తుకొచ్చింది. మరి యిప్పుడేం చేస్తోందిక్కడ?"

"వాళ్ళ పెద్దమ్మ దగ్గర వుంటోంది."

"ఏం తల్లిదండ్రులులేరా?"

"లేరు."

"చిన్నప్పుడేపోయారా!"

"అసలది తల్లిదండ్రులనే యెరుగదు. అదంతా ఒక గాథ."

"నీ కెట్లా తెలుసు?"

"ఎట్లా తెలుసేమిటి?" అది నేను చిన్నప్పటి నుంచీ పెళ్ళయ్యేదాకా మేమిద్దరము ఒక చోటే చదువుకొన్నాం. అక్కా చెల్లెల్లకన్నా యెక్కువగా వుండేవాళ్ళం. తెలియనివాళ్లు మా యిద్దర్నీ చూస్తే ఒక తల్లి పిల్లలనుకునేవాళ్లు. నేను పుట్టక ముందు మావూళ్లో మా యింటి వెనకాల అంతా పాటి దిబ్బలు గోతులుండేవట. ఒకనాటి రాత్రి ఆ గోతుల్లోంచి పసిబిడ్డ యేడుపు వినిపించిందిట ఆ చుట్టుప్రక్కల యిండ్లలో కొంతమందికి. కాని యెవరికి వారే వూరుకున్నారట. కాని మా యింటికి వంద గజాల దూరంలోవున్న శకుంతలమ్మ అనే పంతులమ్మగారు ఆ అర్ధరాత్రివేళ లాంతరు పుచ్చుకొని ఆ గోతుల్లో వెతకడానికి వెళ్ళిందట. చిమ్మ చీకటి.

"కాస్తన్నంపెట్టు" అన్నాడింతలో క్రాంతీనాథ్.

సాగుతున్న కథను తుంచకుండా, అన్నంపెడుతూ "కన్ను పొడుచుకొన్నా కనిపించడంలేదట యేమీ

కూడా. లాంతరు వెలుగుబడి ఆ పసిపాప యేడుపు మానేసి వూరుకొందిట. చివరకు గోతులన్నీ వెతకగా, ఒక గోతిలో, ఒక చాటలో ఒక ఆడపిల్ల పడుకోబెట్టబడివుందిట. ప్రక్కనే యేదో వుత్తరంకూడా వుందిట. శకుంతలమ్మ ఆ పసిబిడ్డను చేతుల్లోకి తీసికొని, వుత్తరం పమిటచెంగుకు కట్టి, ఆ గోతులన్నీ దాటి యింట్లోకి వచ్చేసి, తన మంచంమీద ఆ పసిబిడ్డను పడుకోబెట్టి, లాంతరు ముక్కాలిపీటమీద పెట్టి, తాను మంచం దగ్గరగా కూర్చొని ఆ వుత్తరం చదవడం మొదలు పెట్టిందట.

"నా బిడ్డ - యీ వుత్తరం దొరికినవారికి నమస్కారములు. చదువుకొన్నదాన్ని. కాని నా చదువు నా జీవితానికి నిరుపయోగమైంది. కన్న తల్లిదండ్రులులేని నా జీవితానికి సవతితల్లిపోరు యెక్కువయింది. నాకు యవ్వనం మితిమీరినా, నా బ్రతుక్కి సుఖం గలిగించాలనే వుద్దేశ్యం ఆమెకు లేకుండాపోయింది. ఎన్నిసార్లో రేగిన తియ్యని యవ్వన కోర్కెలను అణుచుకొంటూ వచ్చాను. నా పెళ్ళి గురించి ఎన్నిసార్లో స్వతంత్రించి సవతి తల్లిని అడిగిన రోజులున్నాయి. కానీ అవన్నీ ఆమెను యేమాత్రం నా జీవిత సుఖానికి తోడ్పడేలాగు చేయలేకపోయినవి. నాలో కోర్కెలు రోజు రోజుకి, పరిపరి విధాలుగా విజృంభించినయి. ఎంత తమాయించుకొన్నా లాభంలేకపోయింది. చివరకు ఒక నాటి వెన్నెల రాత్రిలో నా యవ్వన జీవిత కుసుమం పరాయిగా తాత్కాలిక సౌఖ్యాఘ్రాణానికి ఒప్పగింతయిపోయింది. ఆ నాటినుండి మూడునెల్లు కమ్మని కళ్ళల్లో కలల కథలతో బ్రతుకు సాగించాను. నాకు తెలుసు యీ సుఖం తాత్కాలికమని. కాని తీర్చుకుంటున్నా. తరువాత భగవంతుడు నాకిచ్చిన ఫలితం మీకు దొరికిన యీ పసిబిడ్డే. నేను చేసింది తప్పని ప్రపంచం అనొచ్చు. కాని నాకు తప్పు కనిపించడంలేదు. పరిస్థితులవల్ల మారిపోయానుగాని, స్వతః సిద్ధంగా నేనీపనికి పూనుకోలేదు. యీ వుత్తరంచదివి నన్ను క్షమిస్తారో, తిట్టిపోస్తారో నేనెరుగను. మీరేమన్నాసరే పడతాను. మీ విమర్శలన్నీ తలదాలుస్తాను. యీ పనికి బాధ్యురాలను నేనే. మీ ముందు నేనుండను - మీకు కనిపించను. కాని మీ వెంట నేనుంటూ-నన్ను కనుక్కోలేరు. నా బిడ్డను నేను చూసుకొంటూనేవుంటా. నా బిడ్డ నన్ను 'అమ్మా'అని పల్కరిస్తూనే వుంటుంది. ఇది దాగని సత్యం. — ఇట్లు "........"

ఆ వుత్తరం పాపం ఆ పంతులమ్మ ఎన్నోసార్లు చదువుకొని తనలో తాను యేడ్చిందట.

క్రాంతీనాథ్ అంతా వింటూ మజ్జిగముద్ద పూర్తిచేసి, చేయికడుక్కొని అక్కడే కూర్చొని "ఊఁ..." కొడుతున్నాడు.

తెల్లవారిం తరువాత యీ విషయమంతా వూరిలో పాక్కిపోయిందట. అందరికీ ఆశ్చర్యంవేసిందట. తరువాత ఆ శకుంతలమ్మే ఆ పసిబిడ్డకు 'రాగవర్ధని' అని పేరు పెట్టుకుంది. తనకు పిల్లలు లేకపోవడం చేత అల్లారు ముద్దుగా పెంచుతూ, కడుపున పుట్టిన పిల్లలాగా తలుస్తూ, చూసుకోవడం మొదలెట్టింది. ఆ పంతులమ్మ దగ్గరే నేనూ చదువుకొంది. అప్పుడు నేను రాగవర్ధని ఒకళ్ళ పక్క నొకళ్లు కూర్చొని యెంతో ముచ్చటగా చదువుకొంటూ, అచ్చంగాయలాడుకొంటూ వుండేవాళ్ళం. అలా యింతవరకూ ఆ అమ్మాయిని పెంచుతూ, యేలోటురానీయకుండా కాపాడుతూ వస్తోంది. యిన్నాళ్ళబట్టి యిక్కడ వుంటున్నానని తెలియదట. యీ మధ్యే తెలిసిందట. యివ్వాళ వెతుక్కుంటూ వచ్చింది. చిన్ననాటి స్నేహితులం కాదుటండీ! ఆ స్నేహ ప్రేమ యెట్లాపోతుంది?" అంటూ సువర్చల రాగవర్ధని జీవిత గాధను సంగ్రహంగా చెప్పేటప్పటికి వసారాలో కూర్చొన్న 'రాగవర్ధని' తెల్లబోయి "నాకు అమ్మ లేదా!" - మా అమ్మ చెడిపోయిన మనిషా! - నేను పాటిగోతులో దొరికానా! - మా అమ్మను యెవరో మోసంచేసారు! - నన్ను పెంచేది మా అమ్మ అక్కయ్యగాదూ! - యేమిటిదంతా! నా జీవితం చివరకు యిదా" అని అనేక విధాలుగా

ఆలోచనలు బయలుదేరాయి. వింత వింత మార్పులు తనలో పుద్భవించాయి.

క్రాంతీనాథ్ వంట యింట్లోంచి, మధ్య వసారా లోకివస్తూ - "మరి యీ విషయం యీ అమ్మాయికి తెలుసా" అని అడిగాడు సువర్చలని.

"తెలియదు" అందామె.

రాగవర్ధని వుత్తరవేపు గుమ్మంకి జారగిలబడి కూర్చొని కంటతడిపెట్టుకోవడం, - అన్నానికి లేవమని పిల్వడానికి వచ్చిన సువర్చలచూసి-ఆశ్చర్యపడి-

"వర్ధనీ! యేమిటే యింకా! చిన్నపిల్లలాగా. లే ... అయిందేదో అయిపోయింది. అనుకొంటే మాత్రం యేంలాభం. వూరుకో" అంటూండగా, - రాగవర్ధని 'అమ్మా' అంటూ బావురుమని యేడ్వటంలోగల మమకార స్వరూపం, సిగరెట్ కాలుస్తున్న క్రాంతీనాథ్ హృదయాన్ని కరగించివేసింది.

'అమ్మ' అన్న మాటలోగల తియ్యదనం - ఆ మార్దవం ఆ రస స్వరూపం యెవరూ యిదమిద్ధంగా చెప్పలేరు. "కన్నతల్లి యెవరో తెలియకుండా తన జీవితాన్ని యింత వరకూ గడుపుకొంటూ వస్తోంది-" అంటే ఒక చిత్రమైన సంగతేననిపించింది. ప్రపంచంలో 'తల్లి'ని మించిన దైవం వేరే లేదన్నారంటే వూరికే అన్నారా" అని అనిపించింది.

"అమ్మ" అన్న పదంలోగల మమకార నిజ స్వరూపాన్ని అలాగే పునః పునః మననం చేసుకొంటూంటే, రెండేళ్ళ క్రిందట స్వర్గస్థురాలైన తన తల్లి గుర్తుకొచ్చి, ఆ మూర్తి తన కళ్ళముందు లాస్యంతో, సునిసిత భావ్యంతో, మధుర మందహాసంతో కనిపించి "నాయనా! క్రాంతీ! కులాసా" అని పల్కరించినట్లు, తాను 'అమ్మా' అని సంభోదించినట్లు అనిపించి, అప్రయత్నంగా కళ్ళ వెంట నీరు తిరిగి చెక్కిళ్ళమీదుగా జారుతూండగా భుజంమీదవున్న టర్కీటవల్‌తో వాటిని తుడుచుకొని, చేతిలో సిగరెట్ ఆఖరిసారి మెల్లిగాపీల్చి - దాన్ని అవతలపారేసి - వంట యింట్లోకి తొంగి చూసాడు.

సువర్చల, - రాగవర్ధనిని ఓదార్చుతోంది. కాని రాగవర్ధనికి అణుచుకొన్నా అణగనటువంటి, ఆపుకొన్నా ఆగనటువంటియేడుపు తెర్లి తెర్లి వచ్చేస్తోంది.

సువర్చలకు ఆ సమయంలో అన్నంమీద ధ్యాస పోయింది. యేంతోచక రాగవర్ధన్ని ఓదారుస్తూ - యేవో మాటలు చెపుతూ వూరడింపుకోసం ప్రయత్నం చేస్తోంది.

"ప్రతి రోజూ వచ్చే సువర్చల యీ రోజెందుకు రాలేదా" అని భువనేశ్వరి చెప్పుల్లో కాళ్లు పెట్టింది. వీధి తలుపు తీసికొని సరాసరి లోపలికి వచ్చేసరికి, సువర్చల తను ప్రొద్దున చూసినమ్మాయిని ఓదార్చడం ఆశ్చర్యంగా కనిపించింది. అంతా అయోమయంగా తోచింది. "సువర్చలా! యేమిటి" అని ప్రశ్నించింది భువనేశ్వరి.

"ఆ! యేమీ లేదే! భువనా! తల్లి జ్ఞాపకం వచ్చింది అంతే ..." అంది ముక్తసరిగా అప్పుడు.

"తల్లిలేని పిల్లల్నిచూస్తే జాలిపడని హృదయం కఠిన పాషాణంకన్నా కర్కశం" భువనేశ్వరికి ఒక్కసారిగా జాలిపుట్టుకొచ్చింది. పరిచయంలేనివారిని పల్కరించాలంటే అదో రకంగా వుంటుంది. అదేమిటో అవ్యక్తం. యేదో ఒక సంఘటననో, సన్నివేశాన్నో, సందర్భాన్నో పురస్కరించుకొని పరిచయమైపోతాం. పరిచయంలేకపోయినా, పరిస్థితి అర్థమైంది భువనేశ్వరికి. అందువల్ల పల్కరించినా బాగానే వుంటుందనుకొని దగ్గరగావచ్చి,—

"ఊరుకోమ్మా! యెవరు మాత్రం యేంచేయగలరు. ఏడిస్తేవస్తారా! అయిందేదో అయిపోయింది. వూరుకోమ్మా!" అంటూ ఓదార్చడం మొదలుపెట్టింది. సరిగ్గా ఆ రోజున సువర్చల — రాగవర్ధని యెంగిలి పడేటప్పటికి రెండు గంటల రైలు వెళ్లింది. రాగవర్ధన్ని తరువాత, తరువాత భువనేశ్వరికి పరిచయం చేసింది సువర్చల. ముగ్గురు చాలాసేపు యేవో కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. ఒక అరగంట వుండి భువనేశ్వరి "వెడుతున్నానండి" అంటూ రాగవర్ధనికి, "వెడుతున్నానే" అని సువర్చలకు చెప్పి వెళ్లిపోయింది.

క్రాంతీనాథ్ వాకిటి వసారాలో పడక కుర్చీలో నిద్రపోతున్నాడు.

సువర్చల మాట్లాడుతూ, మాట్లాడుతూ నెమ్మదిగా రాగవర్ధన్ని పెళ్లి కబుర్లలోకి దించి — "ఇందాకేదో చెబుతానన్నావ్. చెప్పవుటే!" అంది.

రాగవర్ధని ఆ మాట విన్న మరుక్షణంలోనే లేచి వెళ్లి టేబిల్ మీద వున్న చేతి సంచిని తెచ్చి, అందులోంచి ఒక ఫోటోతీసి - "యీయనగారెలావున్నారో చెప్పవే" అంటూ చేతికిచ్చింది.

సువర్చలకు ఆశ్చర్యం వేసింది. వెయ్యి మెరుపు తీగెలు తన కళ్లల్లో మెరిసినట్లయింది. యేమని చెప్పాలో తెలియక, కళ్లప్పగించి ఫోటోవంకే చూస్తూండి పోయింది.

రాగవర్ధనికి యెంతకీ జవాబు రాక పోయేటప్పటికి "ఏమే! బాగుండలేదా!" అంది.

"అదృష్టవంతురాలవే" అంది సువర్చల.

"ఏం" — అంది.

"యీయనెవరో తెలుసా!" అంది.

"ఆ!"

"ఎవరూ?"

"కాబోయే ... మా .. వా ... రు." అంది రాగవర్ధని.

"అది అలావుంచు. మరోమాట, యీయన యిప్పుడు రాలా నాస్నేహితురాలు భువనేశ్వరి, ఆవిడిగారి అన్నగారు. 'రజనీ కాంతుడుగదూ' ... పేరు -" అంది.

"అవునూ..."ర...జ...నీ...కాం...తు...డే!"

"నీకు మనస్ఫూర్తిగా నచ్చారా? అంది సువర్చల

"నచ్చడమేమిటి: వారి హృదయానికి నేను, నా హృదయానికి వారు యిప్పటికి సంవత్సరంక్రిందే అంకితమైపోయాం. వారిప్పుడు హోటల్లో భోంచేస్తూ వేరేవుంటున్నారు. అప్పుడప్పుడు వెళ్లి యేంకావాలో కనుక్కొంటూ. నన్ను చూడందే వారొక్క రోజూ వుండలేరు, నేనూ అంతే అయ్యానే. దీని మూలంగా నేనెక్కడికీ బయలు దేరడంకూడా మానేశాను." అంది రాగవర్ధని.

"అయితే, మీ, పెద్దమ్మ యేమందిః"

"అయితే యేమిటింకా. మా పెద్దమ్మ చాలా సంతోషపడింది యీ విషయం తెలిసినప్పుడు. నీ కిష్టమైన వాళ్లను చేసుకొంటానంటే కాదంటానా! పిచ్చితల్లీ! నువ్వు సుఖపడతాననడం కంటే, వేరే నాకేంకావాలి. భగవంతుడి దయవలన ఆ మూడు ముళ్లు పడి, ఒకయింటి వాళ్లను చేసి, యే పుణ్యతీర్థాలకో పోదామనివుంది" అని చెప్పిందన్నది రాగవర్ధని.

"మరి యీ విషయం వారి వాళ్లకు తెలుసా?"

"అది నాకెట్లా తెలుసు."

"ఆ చెప్పడం మరిచాను. నీరజనీ కాంతుడుగారు ప్రొద్దున్న వాళ్ల చెల్లెలింటికి వచ్చారు. యిందాక కూడా అక్కడే చూచాను. ఒకవేళ వున్నారేమో చూసిరానా? -" అంది సువర్చల.

"ఎందుకూ?" అంది రాగవర్ధని.

"నువ్వు మా యింటికివచ్చావని, మాట సామెతగా అనొస్తా"

"వద్దులెద్దూ! బాగుండదు."

"సరే నీ యిష్టం. వద్దంటూంటే నేను మాత్రం యెందుకు బలవంతంగా వెళ్లాలి. మరి యెలాగైనా యీ విషయం ఒకప్పటికైనా బయటపడి తీరాలిగా. యెన్నాళ్లని దాస్తాం" అంది సువర్చల.

కాసేపు యిలాగే సువర్చల - రాగవర్ధని కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకొంటూ, ఆ సాయంత్రం సినిమాకు పోదామని నిశ్చయంచేసుకొన్నారు.

5

"రజనీ కాంతుడు ఆ రాగవర్ధన్నితప్ప యింకెవ్వరినీ పెళ్లి చేసుకోడట" —,

"అది కాదే! రజనీ కాంతుడికి - రాగవర్ధనికి యిప్పటికి సంవత్సరం పైచిల్లునుంచి సంబంధం వుందిట"—,

"రాగవర్ధని ప్రతిరోజూ రజనీ కాంతుడింటికి వెళ్లి వస్తూండటం ప్రతివారూ యెరుగునట".,

"తనింట్లో యే పిండివంట చేసుకొన్నా రజనీ కాంతుడుకి పెట్టకుండా తినదట రాగవర్ధని".,

"ఒక సారి రజనీకాంతుడు - రాగవర్ధని కలిసి సినిమాకు వెళ్లడం మా బంధువులెవరో చూసి 'యిదేమిటి' అని ఆశ్చర్య పడ్డారట" -,

"రజనీ కాంతుడికి కట్నాలు - కానుకలంటే యిష్టంలేదట. తనకు నచ్చిన పిల్ల యీ లోకంలో రాగవర్ధని తప్ప యింకెవ్వరూలేరట. దాన్ని తప్ప యింకెవ్వరనీ వాడు చేసుకోట్ట" —,

"ఇంట్లోంచి వేరు పడటానికి కూడా యిదే కారణం అని అంటున్నారు. ఎంతవరకూ నిజమో యెవరికి తెలుసు. యేదో అనుకుంటూండగా వింటమే గాని:—,

"ఆ అమ్మాయికి కూడా వాడిలాగా పట్టుదల వుందిట" అందుకనే కాబోలు యింత కాలానికి కూడా పెళ్లి చేసుకోలేదు",

"ఇదివరకటి మాదిరిగా రజనీకాంతుడు యే బంధువులింటికి రావడంలేదూ!"

ఇట్లా భువనేశ్వరి రజనీకాంతుని గురించి అక్కడక్కడ విన్న మాటలు బట్టి ఒక నిర్ధారణ కొచ్చింది.

'రజనీ కాంతుడు - రాగవర్ధన్నితప్ప యింకెవ్వరినీ పెళ్ళి చేసుకోను' - అని మంకు పట్టు పట్టాడంటే తనకొక విధంగా సబబుగానే తోచింది. యెందుకంటే పిల్లవిషయంలో తనకన్నీ నచ్చాయి. పిల్లకు యే విధంగానూ వంకలులేవు. రూపరేఖ సౌందర్యాలన్నీ తగినట్లుగానే వున్నాయి. అన్నయ్యను చేసుకోబోయే అమ్మాయి యీమే అని, తనకు వదిన కాబోయే అమ్మాయి యీమే, అని తెలియక పూర్వం సువర్చల యింటివద్ద తనకు పరిచయంకాకముందే, తనే ముందుగా పల్కరించి, ఓ దార్చినప్పుడు, తరువాత, తరువాతకూడా చాలా ముచ్చటగా మాట్లాడింది. తన కప్పుడే అనిపించింది — "యిటువంటి అమ్మాయి తనకు వదినైతే యెంత బాగుండునని." కాని అనుకున్నవన్నీ జరుగుతాయా! అనే బెరుకుకూడ వుండటంవల్ల అది ఆట్టే కాలం హృదయంలో వుండలేక పోయింది. కాకపోతే కట్నాల విషయంలో వాడేమీ 'ఉ' అనడంలేదు. "నాకు కావాల్సింది రాగవర్ధని," అని అనడంతప్ప, వారేంకోరడంలేదు. యీ విషయంలో తన పుట్టింటివారు యెందుకు యేకీభవించడం లేదో తన కర్థంగాకుండావుంది. ఒక ఆదివారంనాడు తనింటికి పిల్చి, భోజనాలన్నీ అయిన తరువాత యీ ప్రస్తావనను ప్రసంగిస్తే ముచ్చటగా చెప్పిందికూడా యీ వొక్కముక్కే. అటువంటప్పుడు వాడి క్షేమాన్ని కోరి మనం నడుచుకోవలసిన బాధ్యత, మనం తీసికొనేటట్లు వుండడానికి ప్రయత్నించాలి. ఎవరికి వారూరుకొంటే, వాడు స్వతంత్రించి పోవడానికి దారి చూపినట్లవుతుంది." అని తనలో తానేదో తర్జన భర్జన చేసుకొని, వున్న పాళాన యింటికి తాళంవేసి, తాళంచెవ్వు సువర్చలకిచ్చేసి, తల్లిదండ్రుల దగ్గరికి బయలుదేరింది. సరిగ్గా భువనేశ్వరి బయలు దేరేటప్పటికి సాయంత్రం నాలుగున్నరకావొస్తోంది.

(సశేషము)